

og naar man ser, at Regjeringen kan faae Indtægter ad en anden Veie, som den vel ikke fjøtter meget om at gaa, men som den dog ogsaa kan bruge, naar det kniber. — Der er af dem, som dele min Betragtning angaaende Nødvendigheden af en Indkomststat som en fast Stat, fremhævet to Betænkeligheder ved i dette Dieblif at gaa ind paa en Indkomststat. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har meget rigtig fremhævet, at der var noget Farligt ved saa at sige at opbruge Loven af 2den Juli 1870 om Reglerne for Udskrivning af Indkomststat, men denne Betænkelse kan ikke afholde mig fra at stemme for denne Lov, idet jeg nemlig antager, at en ny Rigsdag, naar den vil have en Indkomststat, ogsaa vil give nye Regler, medens den, naar den ikke vil have en Indkomststat, ikke vil gjøre det. De to Ting hænge saa noie sammen, at vi komme, hvor Regjeringens og Rigsdagens Billie bærer hen, hvad enten vi opbruge den nævnte Lov eller ikke, thi om der end staaer, at Skatten skal udskrives paa den og den Raade, maa vi dog huske paa, at den skal bevilges ved en anden Lov, naar den skal udskrives. De Herrer se altsaa, at Sagen ikke er saa stor, som de forestille sig, men jeg indrømmer i Dvrigt, at det vanskeligste af alle Punkter for mig i dette Dieblif netop er den Betænkelse, som saaledes blev fremhævet af det ærede Medlem.

Der næst er det tillige blevet fremhævet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at vi, naar vi nu stemte for en Indkomststat, lod det staa uafgjort hen, hvorvidt Regjeringen var forpligtet til at udføre de Arbejder, hvortil der var bevilget den Penge i Finantsloven, men deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Hvad betyder nemlig den Omstændighed, at et Regjeringsmedlem har udtalt sig — jeg veed ikke engang, om det var paa Regjeringens Vegne, det blev sagt — for en Betragtning af Forholdet mellem Finantsloven og Regjeringens Forpligtelse til at udføre Finantslovens Bud, som er vor modsat? Det betyder Intet, for denne Betragtning er traadt frem i Gjerning; da kunne vi tale om Rigsretten, men jeg synes, det var lidt vel tidlig

at tale om den nu, saaledes som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds gjorde. Jeg skal forresten ikke tale meget om Rigsretten, thi jeg har den Tro, at der ikke kommer meget ud af en Anklage for Rigsretten, og jeg havde Leilighed til at gjøre en Bemærkning derom ved en tidligere Lovs Behandling; navnlig er der mange Vanskeligheder tilstede i saa Henseende, saa længe vi ikke have en Ansvarlighedslov for Ministrene. I Dvrigt skulde det forbause mig, om den ærede Minister nogenstunde skulde komme til at gjøre sin Betragtning gjældende lige overfor Anlægget af de vestjydske Jernbaner, thi lad os huske paa, hvad der passerede, da Loven om disse Baners Bygning blev vedtagen. Grundre De ikke, mine Herrer, at der da var en stor Strid i selve Ministeriet, som imidlertid blev udjævnet, og hvorom der fremkom Erklæring. Den angik det Spørgsmaal, hvorvidt Anlægget af de jydskke Jernbaner allerede var en nødvendig Følge af den Lov, som befalede deres Anlæg, eller om det ikke for at faae dem anlagte var nødvendigt, at der gaves en Bevilling paa Finantsloven. Derom dreiede Striden sig, men der var ikke et Menneffe, som talte om, at Ministeriet, naar denne Bevilling paa Finantsloven kom til, skulde kunne undlade at anlægge Jernbanerne. Lad os tillige lægge Mærke til en anden Ting: Hvorfor skulle vi gaa forskjellige Veie, naar Lovene angaa forskjellige Ting og forskjellige Personer? Man lader os her vide, at vi, naar der er en Rønningsslov, skulle betale de Penge, der fordres i Genhold til den, at disse Penge da skulle bevilges paa Finantsloven, men hvorfor skulde da ikke en Jernbanelov ogsaa kunne have den Virkning, at Arbejdet, naar den fornødne Sum dertil bliver opført paa Finantsloven i Genhold til en saadan Lov, ogsaa skal udføres? Dersom man vil sige, at Regjeringen ikke føler sig bunden til at efterkomme et saadant Krav, svarer jeg, at det altsaa er det Modsatte, vi nylig have faaet at vide, idet en Minister endog har fundet sig foranlediget til at udbetale Penge, som vare bevilgede af Høiestevet, og at fordre dem opførte paa Finantsloven, fordi en Magt, som ikke efter Grundloven skal være Bevillingsmyndighed, havde paabudt det i Genhold til